

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת מַסְעֵי

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹי הַזֹּהַר, סְפִירוֹי מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֶּה רַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקָת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָר, וְלִהְתַּקְשֹׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ד..... שַׁעַר הַתּוֹכַחָה וְהַמְחָאָה.....
- ה..... אֹרֶז הַזְהָר הַמְחַלֵּק.....
- ז..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְשֵׁךְ).....
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- י..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב.....
- יג..... זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים.....
- יד..... מַדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- כא..... הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג..... סַפְוֵרֵי הַזְהָר.....
- כז..... בְּדַרְכֵי הַזְהָר.....
- כט..... מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא..... אֲגָרוֹת הַזְהָר.....

שער התוכחה והמחאה

מעלת העוסקים בצרכי צבור הגם שלא הועילו ביגיעתם כלום, לא ביטלו זמנם לריק רק ממלאים להם שכרם מן השמים, כאילו עסקו בתורה ומעשים טובים

ובאמת עיקר כוונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחדל אנחנו לעשות כמוהם ובפרט העוסקים בצרכי ציבור כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי ציבור וביטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלן למאן, אמר ליה לאבהו אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך ביאור איך חס ושלוש יכפור רבי אבהו בשכר תורה ומצות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבואר בגמ' כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב ר' אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב, וצריך הרבה זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן ביטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דיבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי ציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והיינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי ציבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים ואמר לא אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלימות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מיעט על ידי כן תורה ועבודת ה' וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאוד.

(ספר הקדוש יערות דבש)

מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום חונן ומלוה וזרעו לברכה

בספר דברי אברהם מסופר שבא פעם א' לבית רבו מרן החת"ס זצ"ל והתמרמר לפניו רבו, שעל ידי שהוא טרוד בקהלה גדולה, וגם בלימוד הישיבה, ולהשיב לשואל דבר, על ידי זה אין לו פנאי להשגיח על בניו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

גדול וחסוב היום שנתגלה בו קבלת רבינו האר"י זכרונו לברכה כיום שנתן תורת משה לישראל

וכן השל"ה הקדוש אמר לבניו שכל מי שלא טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מיקו ואמר שגדול וחסוב היום שנתגלה בו קבלת רבינו האר"י זכרונו לברכה כיום שנתן תורת משה לישראל. (הקדמה פללית מנחם ציון)

אשרי העוסק בסודות התורה ובדברי רבי שמעון בן יוחאי שטעמו שטעם בעולם הזה מעין עולם הבא כן יטביעוהו מפני מעשיו ותורתו אם אדם טורח בזה העולם לדעת אף על פי שאין לו לב עתה יהיה לו לב במתיבתא דרקיעא. וכתוב בפירוש וישב (דף קפה.). אורייתא לא יתנשי מדמיכי עפרא דהא כדין ינדעון כל ההיא אורייתא דשבקו כד אסתלקו מהאי עלמא, ההיא אורייתא נטירא מההוא זמנא ותיעול במעיהו כמלקדמין ואיהי תמלל במעיהו.

וכל מלין מתתקנן יתיר מכמה דהווי בקדמיתא, דהא כל אינון מלין דאיהו לא יכיל לאדבקא לו כדקא יאות ואיהו אשתדל בהו ולא אתדבק בהו. כלהו עאלין במעווי מתתקנן, ואורייתא תמלל ביה. והינו דכתיב: "והקיצות היא תשיחך", ושני מלאכי השרת מסדרין תלמודו של אדם בפניו בצאתו מן העולם שלא יהיה לו בשת פנים לפני הקדוש ברוך הוא כמו שדרשו על פסוק לא ירעב הויה נפש צדיק ואם כן אשרי העוסק בסודות התורה ובדברי רבי שמעון בן יוחאי שטעמו שטעם בעולם הזה מעין עולם הבא כן יטביעוהו מפני מעשיו ותורתו ואמר מורי הגאון מפאנו זכר צדיק לברכה כי שני מלאכים אלו הם יצר טוב ויצר הרע להיות כי הם שמעו מפיו תורה כל ימי חייו ונתקדשו שניהם על ידו שמשך אותם לבית המדרש ואם במתן תורה אמר בתקון כ"ב שכל אחד מהמלאכים היה עושה עצמו קול ופורח באויר וכל אחד מישראל שהיה אומר נעשה ונשמע היה שורה בפיו ומלמדו התורה כלה כל שכן שהמלאכים גבורי כחו של האדם המתהוים מתורתו ומעשיו בחייו שלומדים ומבינים אותו בעצם מה שלמד והגה בעולם הזה וזהו לגרס איניש בעולם הזה והדר לסבר בעולם הבא לגרס איניש ואף על גב דלא ידע מאי קאמר כי עתיד להבין, ואמרו האי

זהר השבת

מאן דבְּעֵי לְמַנְדַּע אָף עַל גַּב דְּלֵא יָדַע, שְׂבָחָא אִיהוּ לֵיה, כִּי מִי שְׁטָרַח וְלֵא הַשִּׁיג
 יְזָכָה וְיִבִּין בְּגוֹן עֵדוֹן וְלִכְּנָן טוֹב לְגֵרָס סִפְרֵי הַזְהָר וְתַקּוּנֵיהֶם וְרַעְיָא מְהֵימְנָא וְכִיּוֹצֵא גַם
 שְׂלֵא יִבִּין אוֹתָם. (מעבֵר יִבְק מֵאֲמֵר שְׁפַתֵי רְנָנוֹת פְּרָק כו)

רבי משה גרינוֹלד זצ"ל בעל ערוגת הבשם בנערותו מצאו אותו יושב ומעיין
 בעיון גדול בספר הזהר ופלגי מים יורדים מעינו, ורבו הפכת סופר הוסיף
 לחבבו ביתר שאת על יראתו הקודמת לחכמתו

לא רק בלמוד בנגלה שם רבינו עיינו אז, בימים הללו, אלא גם בחכמת הנסתר
 העומדת ברומו של עולם. בימי למודו בפּרעשבורג בישבת רבו הפכת סופר
 החלו איזה תלמידים לפרץ גדר ועסקו בחשאי בחכמות חיצוניות. בהנדע
 הדבר התחילו לחקר ולדרש על זה, ונציגים מיחדים חזרו על האכסניות של
 הבחורים לראות ולהסתכל אם בתורת השם חתולתם או בילדי נכרים ישפיקו.

רבי יהודה גרינוֹלד, שהיה אז בחור צעיר לימים, נמנה על בכירי התלמידים
 שהלכו לבקר באכסניות של הבחורים. כאשר הגיעו להאכסניא של רבינו לראות
 מה טיבו, מצאו אותו יושב ומעיין בעיון גדול באיזה ספר, עד שלא הרגיש כי באו
 אנשים לחדרו. הם הלכו מאחוריו והנה ראו פן תמהו, כי בידו ספר הזהר, והוא מעיין
 בו ופלגי מים יורדים מעינו. כאשר באו פן הלכו, והוא לא ידע בבואם ובצאתם.
 רבי יהודא גרינוֹלד נתרגש מאד מגדל יראתו וטהרתו, שגם בספר כזה שם בו
 עיינו, ופנה אפוא לרבו בבקשה שהוא רוצה ללמד בצותא עם רבינו. לשאלת
 רבו, מה זה ועל מה זה הנו משתוקק לכה, ספר את אשר עיניו ראו ולא זר.
 רבו הסכים על ידו, והוסיף לחבבו ביתר שאת על יראתו הקודמת לחכמתו.

(תולדות ערוגת הבשם דף עט)

מצינו בהרבה ספרי מקבלים שמזהירים על למוד חכמה זו כל אדם חייב
 ללמוד אותה

וביותר בדורנו זה אין מי שיעסק בו כראוי, שיהיה בידו להשיג כל פה פדי
 שיוכל לפרש כל דבר היטב, ואף לאלו שעוסקים בה הם מעט מזעיר, ואינן
 נמצאין כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, וגם אלו יודעים ומכירים בעצמם
 שגם זה הדבר שיודעים ומבינים קצת הוא רק יודע שאינו יודע, ואל ימנע עצמו
 מללמד כלל עם שום אדם בעולם מחמת האזהרות הנזכרים לעיל, באמרו,
 מה לי ולצרה זו להוסיף חטא על חטאי חנם. גם זה רעה רבה פי התורה נתנה
 ללמד וללמד בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מצינו
 בהרבה ספרי מקבלים שמזהירים על למוד חכמה זו. כל אדם חייב ללמד אותה.

(טהרת הקדש הקדמון עמוד קמז)

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

הרב שלום קרויז
אבדק"ק אודווארי
מח"ס שו"ת דברי שלום ר' חלקים

בס"ד, יום ה' לסדר ואספת את תבואתה, דרך הישר לפ"ק.
בימי השוכבי"ם, יתברך כטל וכרביבים, ה"ה כבוד הרב הגדול בתורה ויר"ש,
צנא מלא ספרא, אשכול הכופר חכם וסופר וכו' כש"ת מו"ה שלו' יודא גראס נ"י, רב
דקהל מגן שאול, אבדק"ק האלמין.

אחדשה"ט, זה כבר קבלתי ממנו כל הספרים שהוציא לאור עולם, ובאמת נהנתי
מאוד בעברי קצת בין העלים, ושם ראיתי את גודל וכובד העבודה אשר השקיע
בחיבוריו הנעימים, ובכל יום חשבתי לבוא עם איזה הערות אבל מחמת אפיסת
הפנאי מוכרח אני לבוא בידיים ריקניות. יה"ר שדבריו יעשו רושם בעולם, וכל המזכה
את הרבים וכו', ויצליח בכ"ע כאוונה"ט.

אמנם אכתוב לו מה שפירשתי זה כבר בפ' נח הקרא "כי מלאה הארץ חמס
מפניהם" וברשיז"ל מגמ' סנהדרין ק"ח לא נחתם גז"ד אלא על הגזל, וקשה הלא
בקרא משמע דהשחית כל בשר את דרכו וחטאו בעז"ג ג"ע וכו' וגזל הוא רק חטא
קלה נגד החטאים ההם דזה רק לאו, ובפרט דיש ג"כ גבי' עשה והוה רק לאהנל"ע.
אבל ניחא לפימ"ש בס' בנין דוד בשם הה"ק מקאסוב זצ"ל דיש חסידים וכו' דבניהם
סרו מדרך השי"ת דיש מצות שבין אדם לחבירו היינו שנושא ונותן שלא באמונה
בגזל וכדומה ונתפטמו הבנים בגזל המוליד טבע רע לכן התולדות פורקים עול מ"ש
עיי"ש, א"כ בלי חטא גזל הי' מקום להציל את דור המבול כי אולי יעשו תשובה, אבל
כיון שחטאו בגזל א"כ לא יהי' להם דורות קדושים כי יהי' להם טבע רע אפי' האבות
יעשו תשובה אבל בניהם נתפטמו מגזל ומממון שאינו כשר א"כ אינו כדאי להצילם
ודו"ק לכן שפיר הביא רשיז"ל דנחתם גזר דינם עיקר החותם לרעה בא דוקא מפני
הגזל ודו"ק.

ובאחת אעוררו עוד, כי לפי ראות עיני שכח מספרו לעורר על בדיקת השומשין
הנקרא מוין דשכיח מאוד בהם נמלים קטנים ומאוד צריכין לזיהר בהם, ודו"ק.

הדושה"ט מאהבה ומברכו בהצלחה ברו"ג.
ואצרף כאן המחאה קטנה בעד הוצאות ספרו.
הק' שלו' קרויז אבדק"ק אודווארי

ברכת כ"ק מרן אדמו"ר מאודווארי רבי שלום קרויז [שליט"א] יבחל"ח זי"ע על "שלהן ערוך מחבר ורמ"א" וספר בן עולם הבא ט"ח

כשהתחלתי לעבוד על הספרים על שלהן ערוך מחבר ורמ"א וחיברתי ספר בן עולם הבא תשע חלקים: א. תערוך לפני שלהן. ב. ויוסף הוא השליט. ג. ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א. ד. אלה מקראי קודש. ה. ארבע אמות של הלכה (101 גליונות). ו. תודיעני אורח חיים. ז. כהררים התלויים בשערה, (50 גליונות). ח. שלושים יום קודם החג. ט. קונטרס הטבלאות, נסעתי במטוס לארצינו הקדושה ונפגשתי עם הגה"ק כ"ק מרן אדמו"ר מאודווארי רבי שלום קרויז שליט"א, בעמ"ח שו"ת דברי שלום ח"ת, וביקשתי ממנו הסכמה וברכה על הספרים הנ"ל, ובירך אותי שיהיה לי הצלחה רבה, והסביר כי המחבר והרמ"א צריך כל אחד לדעת בע"פ, ובפרט רב חייב לדעת את המחבר והרמ"א בע"פ שלא יטעה ויפסוק נגד המחבר והרמ"א, כך אמרו לו הרבנים כשנתנו לו הוראה.

וא"ל שזה זכות הרבים גדול מאוד, ואין לתאר הזכות הגדול הזה. ולא לחינם כתב בזוה"ק פרשת תרומה (דף קכ"ח) גודל זכות מעלת המזכה את הרבים, ואשרי חלקך שזכית לדבר גדול כזה. וככתוב במשנה ברורה המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים גדולי ישראל, ובזכות זה זכית לבנים ת"ח גדולי ישראל. כמו שכתבתי לך כבר במכתבים הקודמים, ואי"ה אכתוב לך הסכמה ג"כ בכתב.

ואמר לי להפיץ את הספרים בכל העולם כולו, שזה היה כוונת הבית יוסף שעשה את ספרו מחבר ורמ"א לגדולים ולקטנים, והיה לי המחבר והרמ"א בפורמט קטן, וכל פעם הייתי חוזר על זה. והלוואי שהמלמדים היו לומדים עם תלמידיהם לכה"פ המחבר והרמ"א כדי שיוכלו לדעת כל המקורות לפי סימניהם היכן לבדוק ולמצוא כל הלכה והלכה, וסיפר לי שבזקנותו הרבה פעמים כשהיה פוסק הלכה היה מנהגו להסתכל בפנים השו"ע, על המחבר והרמ"א אם לא טעה, והכרתי הרבה רבנים שידועים בעל פה המחבר והרמ"א בכל ד"ח שו"ע. ולימוד בספר שולחן ערוך מחבר עם רמ"א מסוגל לכל הישועות ולכל הרפואות. ומסוגל לפרנסה בריוח, אכי"ר.

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת מִסְעֵי

בהם לחולה ומוללו להריח בו אחד קשים ואחד רכים:

1. המחלק לבני ביתו מנות בשבת יכול להטיל גורל לומר למי שיצא גורל פלוני יהיה חלק פלוני שלו והוא שיהיו החלקים שווים ואינו עושה אלא כדי להשוותם שלא להטיל קנאה ביניהם אבל עם אחרים אסור כיון שמקפידין זה על זה יבואו לידי מדה ומשקל אבל ליתן מנה גדולה כנגד מנה קטנה ולהטיל גורל עליהם אפילו בבני ביתו ובחול אסור משום קוביא ויש אומרים דעם בניו ובני ביתו מותר להטיל גורל אפילו על מנה גדולה כנגד מנה קטנה מפני שאין מקפידים. הגה: ואסור להטיל גורל בשבת אפילו על ידי אינו יהודי (מהרי"ל):

סימן שכג - דיני השאלה וקנין צרכי שבת והדחת הכלים ותיקונן וטבילתן בשבת, וכו' סעיפים א. מותר לומר לחבירו מלא לי כלי זה אפילו הוא מיוחד למדה והני מילי כשנטל הלוקח מדה של מוכר ומוליכה לביתו ואין צריך לומר אם מביא הלוקח מתוך ביתו ואומר לו מלא לי כלי זה אבל למדוד בכלי המיוחד למדה ולשפוף לתוך כליו של לוקח אסור. הגה: ויש מקילין לומר דכל שאינו מכוין למדה לגמרי שממעט או מוסיף מעט שרי (הגהות אשרי ומרדכי פרק אין צדין) וכן המנהג פשוט למדוד בכלי המיוחד למדה ולשפוף לכליו של לוקח ועוד יתבאר לך בסמוך טעם המקילין. דין הלואת שבת דינו כמו ביום טוב ועיין לקמן סימן תקל"ה ולעיל סימן ש"ז סעיף י"א: ב. מותר לומר לחבירו מלא לי כלי זה ולמחר נמדוד אותו (אבל לא יאמר תן לי מדה פלוני) (טור): ג. מותר לומר לחבירו תן לי ביצים ואגוזים במנין: ד. מותר לומר לחנוני תן לי ד' ביצים וה' רמונים ובלבד שלא יזכיר לו שם דמים ולא סכום מדה ולא סכום מנין לומר הרי שיש לך בידי חמשים אגוזים תן לי חמשים אחרים והרי יש לך בידי מאה. הגה: וכן בסכום דמים אינו אסור אלא בכהאי גוונא שאומר

המשך סימן שכא - דיני תולש בשבת, ודין טוחן, ודיני תיקוני מאכל או מעבד ולש

יח. אין שורין את החלתית לא בפושרין ולא בצוננין שדרך לשרותו לרפואה אבל נותנו לתוך החומץ ומטבל בו פתו. היה שרוי מאתמול מותר לשתותו בשבת ואם שתי ממנו יום חמישי ויום ששי וצריך לשתות גם בשבת מותר שכך הוא דרך רפואתו לשתותו שבעה ימים זה אחר זה הילכך מותר לשרותו בצונן וליתנו בחמה מפני שהוא סכנה אם לא ישתה ממנו: יט. שום בוסר ומלילות שריסקן מערב שבת אם מחוסרים דיכה אסור לגמור דיכתן בשבת ואם אין מחוסרים אלא שחיקה מותר לגמור בשבת לפיכך מותר לגמור שחיקת הריפות בעץ פרור בקדירה בשבת אחר שמורידין אותה מעל האש. הגה: ומותר להחליק האוכל בשבת ולא הוי בזה משום ממחק הואיל ואפשר לאכלו בלא זה ומכל מקום המחמיר במאכל של תפוחים וכדומה שדרכו בכך תבוא עליו ברכה (מרדכי ריש פרק כלל גדול). אסור לקלוף שומיים ובצלים כשקולף להניח אבל לאכול לאלתר שרי (ועיין לעיל סימן ש"ט) (סמ"ג והגהות מיימוני פרק כ"ב ובית יוסף בשם סמ"ק ותרומת הדשן ורבינו ירוחם):

סימן שכב - דין נולד בשבת, וכו' סעיפים א. ביצה שנולדה בשבת אסורה אפילו לטלטלה ואפילו נתערבה באלף כולן אסורות ויכול לכוף עליה כלי שלא תשבר ובלבד שלא יגע בה: ב. שבת שלאחר יום טוב או לפניו נולדה בזה אסורה בזה: ג. פירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים בו ביום ולערב מותרים מיד: ד. אוכלי בהמה אין בהם משום תיקון כלי לפיכך מותר לקטום אפילו בסכין קש או תבן ולחצוץ בו שיניו אבל קיסם שאינו אוכל בהמה אפילו ליטלו כדי לחצוץ בו שיניו אסור: ה. מותר לטלטל עצי בשמים להריח בהם ולהניף

תן לי בכך וכך דמים ויהיה לך בידי כך וכך אבל בלאו הכי שרי וכן בסכום מדה דוקא בכהאי גוונא אסור אבל בלאו הכי שרי ואף על גב דאסור להזכיר דמים כלל היינו בדבר שאין מקחו ידוע אבל בדבר שידוע רק שאומר לו כמה צריך שרי אם לא שמזכיר לו סכום (אור זרוע והגהות אשירי פרק אין צדין) ואף על גב שיש מחמירין בדבר זה כבר פשט המנהג במדינות אלו להקל וכסברא הנזכרת: ה. המביא כדי יין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה כדרך חול אלא יביאם לפניו או על כתפו וכיוצא בזה שיטתה מדרך חול אפילו אין בשינוי קלות במשא ואם אי אפשר לו לשנות כגון שזימן אורחים הרבה וצריך למהר להביאו לפניהם מותר ויש אומרים דלמעט בהילוך עדיף ויותר טוב להביאם בסל ובקופה בפעם אחת מלהביאם כל אחת ואחת בפני עצמה: ו. מדיחים כלים לצורך היום כגון שנשאר לו

עדיין סעודה לאכול אבל לאחר סעודה שלישית אין מדיחין וכלי שתיה מדיחין כל היום שכל היום ראוי לשתייה:

ז. מותר להטביל כלי חדש הטעון טבילה ויש אוסרים וירא שמים יצא את כולם ויתן הכלי לאינו יהודי במתנה ויחזור וישאלנו ממנו ואינו צריך טבילה. הגה: ואם הוא כלי שראוי למלאות בו מים ימלאנו מים מן המקום ועלתה לו טבילה (המגיד פרק ד' מהלכות יום טוב והגהות מיימוני פרק כ"ג מהלכות שבת):

ח. כוס ששתה בו אינו יהודי מותר להדיחו לדברי הכל:

ט. מותר לשפשף הכלים בכל דבר חוץ מכלי כסף בגרתקן שהוא שמרי יין כשנתייבשו ונתקשו מפני שהוא ממחק לכלי כסף שהוא רך:

י. אין חופפין כלים במלח לפי שהמלח נמחה כשחופף בחזקה:

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ד

ויוצאי חלציו, ולתהות על קנקנם במה שלומדים. והשיב לו, הלא דוד המלך עליו השלום אמר "כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה", ואפשר לפרש הכוונה שמלווה ונותן את כל היום שלו, דהיינו העת והזמן שלו לאחרים, ומשגיח עליהם, וזרעו מה תהא עליהם, על זה אמרו זרעו לברכה, ובזכות זה אף שהוא אין לו פנאי ועת להשגיח עליהם, השם יתברך ישגיח עליהם שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, ונהנה רבו מאוד מדבריו, ואמר לו נחמתני בני נחמתני, ואחר כך בשבת קודש בסעודה שלישית סיפר החתם סופר לתלמידיו הפירש הזה, והפליא אותו מאוד, והוסיף לפרש בזה הפסוק (משפטים) "לא תהי' משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא", כי בגמרא דרש לא תהי' משכלה ועקרה שלא תהי' עקר מן התלמידים, וכיון שיהי' לך הרבה תלמידים ולא יהי' לך פנאי להשגיח על בניך כי תתן את ימיך רק להשגיח על אחרים, על זה אמר השם יתברך את מספר ימיך מה שאתה נותן לאחרים אמלא, להשגיח על בניך ובני ביתך שיהיו לברכה, ודברי פרי חכם חן. (מזבא גם כן בספר טיול בפרדס, ובספר שיח שרפי קודש)

וויכוח בין תלמידי הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, איזהו הדבר העיקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו

בספר ברכות אברהם (פרשת ואתחנן) כתב שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים איזהו הדבר העיקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו.

המשך בעמוד יב

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שָׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

כשמניחים את האדם בקברו באים ארבע מלאכים ומנערים אותו במקלות של ברזל, ומשברים כל גופו לשברי שברים באכזריות גדולות ונמרצות.

ואחר כך כשמניחים את האדם בקברו ומכסים אותו בעפר, באים ארבע מלאכים אדירים, והם משפילים קרקע הקבר ומעמיקים אותו בארץ גובה קומת האדם, ואז נותנים ומחדשים נשמתו בו כדרך שהיה בחיים, כי תכלית חיבוט הקבר להפריד זוהמת הנחש חויה קדמאית הדבוקה זה הזוהמא בכל גוף האדם, וכל שמוסיף עבירות ועבירות מוסיף ליתן בהגוף זוהמא ביותר וביותר, לכן מחזירין נשמתו בגופו כדרך שהיה בחיים חיותו, ומחברים אותם ביחד, כמו (סנהדרין דף צ"א ע"ב) למשל חיגר הרוכב על גבי סומא, ואז אוחזין אותו המלאכין באותו אדם, כל אחד מן הקצה שלו, ומנערים אותו במקלות של ברזל, כדרך שמנערים בני אדם את כסותם וחובטים מן העפר הדבוק בהם, כך הם עושים עד שמפרידין ממנו זה הקליפה הנדבק בו, ולפי מה שהאדם מזכך עצמו בעולם הזה, אז הפרדת הזוהמא ביותר ניקל לגביה, והוא רק כדרך שמנער אדם טליתו,

הערת

קמ"א. וידוע גודל העונש של חיבוט הקבר בספר מעבר יבק (שפתי רננות פ' מ"ב) כתב וז"ל: מצאתי בדרושי גורי האר"י, כי אחרי הקבורה באים ד' מלאכים המשפילים הקבר ומעמיקים אותו בארץ כגובה קומת האדם. ולהיות כי הקליפה קשורה עם הנשמה ועם הגוף, לכן מחברים אותם יחד, ואז אוחזים אותם המלאכים באותו האדם כל א' מן הקצה שלו ומנערים אותו, וחובטים אותו במקלות של ברזל כדרך שחובט אדם כסותו ומנערה להסיר ממנה העפר הדבק בה. וכך הם עושים עד שתפרד מעט מעט אותה קליפה מן האדם עד שנעקרת לגמרי. וזהו פירוש חיבוט הקבר ממש. אמנם הצדיקים אשר עשו מעשים טובים בחייהם היו חובטים עצמן ומתפרדת קליפה זו מעליהם ע"י היסורין והצער שסובלין בחייהם על ידי התורה שמתשת גופו של אדם. ברם להפרידה בחיים לגמרי אי אפשר, ואין איש ניצול מחיבוט הקבר. אך הרשעים צריכים טרחא יתירה.

ואם לא כן, אז חס ושלום הוא צער גדול ונורא, כי משברים כל גופו לשברי שברים באכזריות גדולות ונמרצות קמ"ב.

ואמרו רז"ל (שבת דף קנ"א ע"ב), (קהלת יב, ד) **עד שלא קמ"ב ירתק חבל הכסף וכו'** ותשבר כד על המבוע זה הכרס, ונרוץ הגלגל אל הבור זה פרש (פירוש רש"י, וגלגל לשון גלגל; אל הבור, שנופל לתוך פיו), **וכן הוא אומר** (מלאכי ב, ג) **וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם**, אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב חגא אלו בני אדם שמניחין דברי תורה ועושין כל ימיהן כחגים (פירוש רש"י, בתענוגים). אמר רבי לוי אמר רב פפי א"ר יהושע, לאחר שלשה ימים כריסו נבקעת ונופלת לו על פניו ואומרת לו טול מה שנתת ביקמך, ע"כ.

הערות

קמ"ב. עיין לשון שער הגלגולים המובא בסוף פרק ח'.

קמ"ג. בקרא: אשר לא.

קמ"ד. עיין גם כן לעיל ספ"ו (מזהר פרשת ויקהל דף קצ"ט עמוד ב').

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד י

ישמהם אמרו שהעיקר הוא להשגיח על הזביחה שיהיה השו"ב (השוחט ובודק) **ירא שמים**, וכן בכל שאר ענינים השייכים לזה כי חס ושלום מאכלות אסורים מטמטמים את הלב.

ויש שאמרו עירובין הוא העיקר כי הלכות שבת כהררים התלויים בשערה (חגיגה דף י" ע"א) **והאיסור חמור מאוד.**

ויש שאמרו מקוה היא העיקר להשגיח שהמקוה תהיה כשרה בלי שום חשש, כי אם יסוד בנין האדם הוא חס ושלום בלי כשרות קשה לו מאוד להתגבר על הרע רחמנא ליצלך.

ואחר זה אמר להם מרן הריבש"ט ז"ל בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקיע איזה מהם עיקר ואמרו כמר וכמר. והסימן הוא במקרא (חבקוק ג') **בזע"ם תצעד ארץ ר"ת "ז'ביחה, "ע'ירובין, "מ'קוה, כל אלה הם יסוד הארץ. עד כאן לשוננו.**

ראשי הגולה שהשפעתם מגיעים לכל העולם נתפסים על כל העולם מפני גודל כח השפעתם במחאה

אמר רב פפא והני דבי ריש גלותא נתפסים על כולי עלמא. א"ר חנינא מאי דכתיב "ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו" אם שרים חטאו זקנים מה חטאו, אלא אימא על זקנים [פי' סנהדרין] שלא מיחו בשרים. (שבת נד:)

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וספת שלום פורסת פני יה עליהם, והם שמורים מהכל.

ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריך אדם להשמר. והרי אמרנו, שבליל השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כך זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) יהי מארת. מארת פתוב חסר, והרי פרשוה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזו. קללות ומארת הן בפגימת הלכנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

ישראל שמורים הם

(ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בההוא רוחא, וספת שלום פריסת גרפהא עליהו, ואינון נטירין מהכל.

ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, ובעי בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבליליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא.

תא חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת פתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתפלילן בהאי מארת. לזוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא, ובלהו שליטין בההוא ליליא.

בְּלֵילָא דְשַׁבְּתָא, בִּיּוֹן דְּבִלְחֵהוּ
 מִתְבַּדְּדוֹן לְאַעְלָא בְּנוֹקְבָא
 דְּעַפְרָא, דְּלֹא יִבְלִין לְשִׁלְטָאָה, בְּעֵי
 בַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי, לְאַסְתְּמָרָא. וְתוּ, אַף
 עַל גַּב דְּלֹא יִבְלִין לְשִׁלְטָאָה, אֶתְחַזְיִין
 לְזַמְנִין, וְכֵר נֶשׁ יַחֲדָאֵי בְּעֵי
 לְאַסְתְּמָרָא.

מִלְּקָה דָּא הָכֵי תְּנִינֵן, וְאִי הָכֵי
 גְּרִיעוּתָא דְּנִטְוֵרָא אִיהוּ. אֲבָל
 בְּשַׁבְּתָא נְטִירוֹ אֲשַׁתְּכַח לְעִמָּא
 קַדִּישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֵּד עֲאֵל
 שַׁבְּתָא, מְעַטֵּר לְכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל,
 וּבְעֵי דִּינְטְרוֹן לִיה לְהֵאֵי עֵטְרָא
 קַדִּישָׁא, דְּאֶתְעַטְרוּ בֵּיה, וְאַף עַל גַּב
 דְּאֵינֵן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בִּישׁוּבָא, לְזַמְנִין
 לְכַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי אֶתְחַזְיִין, וְאֶתְרַע
 מִזְלִיה. וְאַצְטְרִיךְ לִיה לְכַר נֶשׁ,
 לְאַתְעַטְרָא בְּעֵטְרָא קַדִּישָׁא, וְלִנְטְרָא
 לִיה.

סוּף סוּף, נְטִירוֹ אֲשַׁתְּכַח בְּהוּא
 לֵילָא לְעִמָּא קַדִּישָׁא, הוּאִיל
 וְסַבְתָּ שְׁלוֹם פְּרִיסָא עַל עִמָּא, דְּהָא
 תְּנִינֵן, בְּכָל אֶתְר דְּסַבְתָּ שְׁלוֹם
 אֲשַׁתְּכַח, סְטְרָא אַחְרָא לָא אֲשַׁתְּכַח
 תְּפִין. וְעַל דָּא נְטוּרָא אִיהוּ וְנִטְוֵרָא
 שְׁבִית.

יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, חֲדוּה אִיהוּ לְכַלָּא,
 וְכַלָּא אֶתְנַטְר לְעִילָא וְתַתָּא.

בְּלֵיל השַׁבָּת, כִּיּוֹן שְׁכֵלִם מִתְפּוֹרִים
 לְהַכְּנֵס לְנִקְבֵי שֶׁל הָעֶפֶר, שְׁלֹא
 יִכּוּלִים לְשִׁלֵּט, צְרִיךְ אָדָם יַחֲדָאֵי
 לְהַשְׁמֵר. וְעוֹד, אַף עַל גַּב שְׁלֹא
 יִכּוּלִים לְשִׁלֵּט, נִרְאִים לְפַעְמִים, וְכֵן
 אָדָם יַחֲדָאֵי צְרִיךְ לְהַשְׁמֵר.

דְּכַר זֶה כְּךָ שְׁנִינֵן, וְאִם כְּךָ, זֶה
 חֶסְרוֹן שֶׁל הַשְּׁמִירָה. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא
 הַשְּׁמִירָה מְצוּיָה לְעַם הַקְּדוּשָׁה,
 וְכַשְׁנִכְנֶסֶת שַׁבָּת, הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא
 מְעַטֵּר כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
 וְרוּצָה שִׁישְׁמְרוּ אֶת הָעֵטְרָה הַקְּדוּשָׁה
 הַזֶּה שֶׁהִתְעַטְרוּ בֵּיה. וְאַף עַל גַּב שֶׁהֵם
 אֵינֵם נִמְצָאִים בִּישׁוּב, לְפַעְמִים הֵם
 נִרְאִים לְאָדָם יַחֲדָאֵי וּמוֹרַע מְזִלוּ.
 וְצְרִיךְ לְאָדָם לְהִתְעַטֵּר בְּעֵטְרָה
 קְדוּשָׁה וּלְשַׁמֵּר אוֹתָהּ.

סוּף סוּף, שְׁמִירָה נִמְצָאת בְּאוֹתוֹ לֵילָה
 לְעַם הַקְּדוּשָׁה, הוּאִיל וְסַבְתָּ שְׁלוֹם
 פְּרוּסָה עַל הָעַם, שֶׁהֲרִי שְׁנִינֵן, בְּכָל
 מְקוֹם שֶׁנִּמְצָאת סַבְתָּ שְׁלוֹם, הַצַּד
 הָאֶחָד לָא נִמְצָא שָׁם, וְלִכֵּן שְׁמִירָה
 הִיא וְשְׁמִירָה מְצוּיָה.

יוֹם השַׁבָּת שְׁמִיחָה הִיא לְכָל, וְהַכֵּל
 נִשְׁמֵר לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. וְהָאוֹר (וְהַנְּקוּדָה)

התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבעים העטרות שהן החלקים היתרים, והזקן של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחדשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמר אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותו בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל כרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל כרחם.

ונהרא (נ"א ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבעין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה

(ח"ב ק"ו, ב)

בשבתתי ובירחי ובזמני ובחגי, ביהוא אתר נורא אשתבד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסיא, כמה דאינון לא נטרי שבתתי וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטריין ליה ביהוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתתי וזמני תמן בגיהנם בעל ברחייהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל ברחייהו.

ב"ה

זהו ביום הולדתו של רבינו דוד

קול דודי הגה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות:
דומה דודי לזבי או לעפר האילים הגה זה עומד אחר פתלנו
משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים:
ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב, ח-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברהמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות.

וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד

לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,

ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה.
ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שיהי ינה של תורה. (גם יון גמטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

**א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות (במשך חודש ימים)
עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**

**ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
יכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (ובכך הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קב"ח ע"ב), מגודל
מעלת "מוכה הרבים"), וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**

**ג. לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
[7] ציבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברהמים.

לפרטים: 0548-436784

מדוע משיח לא בא?

כב. השל"ה הקדוש כותב (שער האותיות אות ק) ב"שם רבו המהר"ש ז"ל, להתייחס אלפי אמות מחשט מאכל של אסור, כי זה משאיר רשם על הגוף וזה נשאר לנצח.

כג. כתוב בדרך חסידים (מערכת אכילה אות כ"ב בשם אור הגנוז פ' תולדות), כשנזקקים לאכל בקדשה הפח של האדם מתחזק מהמאכלים ללמוד ולהתפלל בלי מחשבות זרות, אבל כשהוא אוכל מאכלות אסורות - חס ושלום מתגבר פח היצר הרע, והוא אינו יכול להתפלל כמו שצריך בלי מחשבה זרה.

כד. החתם סופר הקדוש כותב (תורת משה פ' קדושים ד"ה המתקדשים), ש"ר האפיקורסות רחמנא ליצלן שבא על האדם - בא הדבר ממאכלות אסורות.

כה. עוד כותב החתם סופר (חתם סופר על התורה שמיני ד"ה ולא תטמאו) שזה האדם מטמטם ממאכלות אסורות אבל לא הנשמה, כי מאחר והאדם אוכל מאכל אסור, הנשמה מיד מסתלקת ממנו והוא נשאר בדיוק כמו אדם מת, כמו רשע בעת חייו רח"ל, ע"ש.

כו. הבעל ישמח משה כותב (תפילה למשה על תהלים ח): כשמיישוהו אוכל מאכלות אסורות הוא קשור לטמאה והוא אינו יכול להתעלות אל הקדשה, הטמאה אינה יכולה להפרד ממנו, רק על ידי חבוט הקבר או על ידי תענית ותשובה.

כז. באור צדיקים (פרק י"ט) כתוב, שכל מי שאינו מדקדק במה שהוא אוכל בעולם הזה יש לו ענשים קשים ביותר בעולם הבא, וכפי שהוא מונה שם את הענשים.

כח. בספר הקדוש שפת אמת פרשת שמיני (ד"ה בפסוק) כתוב שעל ידי אכילת מאכלות אסורות הנפש שלו הופך להיות משעבדת לגוף והיא הופכת להיות גשמית לגמרי עכ"ל, הפרוש הוא מחיב להתמסר לכל תאוותיו, והוא אינו יכול לשלט על עצמו, כי הגוף שולט עליו.

כט. הראשית חקמה כותב (שער הקדושה פט"ז), שהקב"ה כבניכול הוא מתקנא (נוקם) בעקר על מאכלות אסורות יותר מאשר בכל העבירות האחרות, כי העברה הזו

ל. בספר מאור ושמש (פי' שמיני ד"ה אל תשקצו) הוא פותב שמאכלות אסורות מטמטם את הלב ושורה עליו רוח טמאה, ואפלו כשהוא מקל רק בחמרא הוא אינו יכול להשיג השגות בתורה הקדושה, ואפלו כשהוא נוהג בחסידות ולומד ביום ובלילה.

לא. החפץ חיים פותב בספרו נדחי ישראל (פרק כ"ח כ"ט), שמכל עברה נברא מלאך רע, תארו לעצמכם כמה מלאכים רעים בורא לעצמו האדם על ידי אכילת מאכלות אסורות, כשבכל נגיסה הוא בורא לעצמו מלאך נוסף, ואותם המלאכים הרעים ממתינים לו לרגע שהוא ימות, כשאז יעשו לו צרות ויסורים, ולא יתנו דקה אחת מנוחה.

הרי אז ימרטו את שערות הראש, על כך שבעולם השקר נתנו ליצר הרע את כל אשר חפץ, ולא די בכך שחטאו בעצמם, אלא ש עוד לגלגו על היהודים הדתיים אשר הוכיחו על כך וקראו להם "שוטים", כשחשבו את עצמם לחכמים ומבינים. מה יצא לי מכל החכמה וההשכלה שלי? ישאלו אותי, הרי חפרתי לעצמי בור!

מיד יתחרטו על כך, כל אחד יצדיק על עצמו את הדין, אף זה כבר יהיה מאחר, לא נתן יהיה עוד לעשות דבר, תשובה נתן לעשות רק בחיים, כפי שיודע, וכפי שכבר ציני לעיל, שחוץ מן העברה של המאכל האסור הרי שגם מטמטמים את הנפש על ידי מאכלות אסורות.

"כל מה שהאדם סובל" בעולם הבא הוא רק בגלל הפה, בגלל העברות שהוא עשה בפה (כשהוא אכל בהם טרפות) וכו'.

האדם האוכל טרפות, כל גופו מתפטם עם כל מיני גורמים לא טובים, ובגוף שהוא כל כך מלכלך, לא יעזרו הזכיות הגדולות בעת תחית המתים, כשאין צורך כלל לדבר על היסורים הגדולים שיהיו להם בגיהנום, וכשהמצוות יעברו את העברות, ויזכו לקום מן הקבר יחד עם כל היהודים - נתן לתאר אילו יסורים גדולים יהיו להם אז.

קחו כל איבר ויפרידו את כל אחד מחברו, יפרידו את הבשר ואת העצמות שהתפתחו ממאכלי טרפות ומאסורים אחרים, אילו יסורים גדולים יסבלו אז ככל לא נתן להעלות על הדעת, את זה יכול להרגיש רק אדם שדמו נקרט ונאצו לנתח אותו לחלקים ללא הרדמה, רק אותו אדם יכול לחוש חלק מן היסורים שיהיו לאותם האנשים האוכלים מאכלות אסורים - אותם היסורים ככל לא יוכלו לסבלם.

אצל אוכלי הטרפות, הנתוח יהיה חייב להעשות על כל איבר, כל חתיכת בשר או עור בנפרד (הרי האכל מתפשט על פני כל הגוף כפי שיודע), עד שהגוף יהיה נקי וראוי לקום בתחית המתים, האם יש שעור וערף לאותם היסורים) שיהיו להם בגלל זה?

בגלל אכילת הטְרפּוֹת, שְׁבִגְלַל אֲכִילַת אוֹתָן הַטְרַפּוֹת הוּא מֵאֲבָד גַּם אֶת צַלְמֵם הָאֱלֹקִים וְכוּ.

לְכוּ צְרִיף כָּל אָדָם לֵהוֹיֹת מֵאֵד זְהִיר שְׁלֵא יִכְשַׁל בְּאִסוּרִים הַמְטַמְּאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ וּמוֹרִידִים אֶת צַלְמֵם הָאֱלֹקִים!

לְכוּ צְרִיף כָּל אָדָם לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲנֵן זֶה וְלֹא יִטְמֵא אֶת עֲצָמוֹ בְּמֵאֲכָלִים אִסוּרִים. חֲבִיבִים לְהִתְחַזֵּק בְּכֹף, גַּם כְּשֵׁיט חֲבָרִים שֶׁהֵם קָלִים וְאֵינָם נִזְהָרִים כְּרֵאוּי, וּבְמִיחָד כְּשֶׁהֲלָלוּ מְלַגְלָגִים עָלָיו, וְאוֹחֲזִים אוֹתוֹ לְטַפֵּשׁ בְּשֵׁל כֹּף שְׂאִינוֹ אוֹכֵל טְרַפּוֹת.

הֲרִי יָדוּעַ מַה שֶׁהִגְמֵרָא אוֹמְרַת, שֶׁטּוֹב לְאָדָם שֶׁיִּבְכֵּל חֲטִיּוֹ יַחֲשְׁבוּהוּ לְשׁוֹטֵה לְפָנָיו שִׁיְהִי רָשָׁע לְרַגַע. חֲבִיבִים לְדַעַת שֶׁכָּכֵל שֵׁיט יוֹתֵר חֲרָפָה עַל כֹּף שֶׁקִּיְמוּ אֶת הַמִּצְוָה, הַשְּׂכָר גָּדוֹל יוֹתֵר וְיוֹתֵר "עכ"ל.

לב וְאַחֲרוֹן אַחֲרוֹן חֲבִיב נַעֲתִיק כָּאֵן דְּבָרִים נְעִימִים וְקִדוּשִׁים הַמְאִירִים כְּסִפְרִים מְרַבֵּינוּ הַקְדוּשׁ שְׁלִיט"א, הַכּוֹתֵב בְּסִפְרֵי הַקְדוּשׁ דְּבָרֵי יוֹאֵל וְיִקְרָא עֲמוּד רַנ"ה (ז"ה וּפּוֹק), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ:

בֹּא וְרֵאָה עַד לְהִיכֹן הַדְּבָרִים מְגִיעִים, עַד כִּמָּה חֲמוּר הָעֲנֵן שֶׁל מֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת, הֵיכֵן שְׂאֵנוּ מוֹצֵאִים שְׂאֲפָלוּ מִי שֶׁרַק טַעַם כְּשֶׁהִיָּה יֵלֵד, נוֹלָד בּוֹ טַבַּע רַע כְּשֶׁהוּא גָדוֹל, כְּפִי שֶׁמְבַאֵר בְּתִשְׁבּוֹת הַרְשָׁב"א הַמוֹבָא בְּיֹרֵה דְעָה ס"י פ"א בְּעֲנֵן גּוֹיָה הַמִּינְקַת יֵלֵד יְהוּדֵי כּוּ.

כֹּף גַּם אָנוּ מוֹצֵאִים אֲצֵל מִשָּׁה רַבֵּינוּ בְּכֹף שֶׁהוּא לֹא רָצָה לִינֵק מְגוּיָה, כִּי פָּה שְׁעֵתִיד לְדַבֵּר עִם הַשְּׂכִינָה שֵׁיִנֵּק דְּבַר טֵמֵא? (סוֹטָה י"א ע"ב הוֹבֵא בְּרִש"י ז"ל פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת).

מִכֹּף נִרְאָה כִּי מְדַבֵּר בְּאֵב הַטְּמֵאָה שְׁלֵא לְשֹׁמֵר אֶת הַפֶּה מִלְּאָכֵל עִמָּם, וְזֶהוּ הַגְּרָמָא בְּנִזְקִין, וּמִכֹּף הוּא נִמְשָׁף לְעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת.

עַל יְדֵי כֹף שֶׁהוּא אֵינּוּ נִזְהָר מִמֵּאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת הוּא עָלוּל לְהַכְשִׁיל בְּעֲנֵנֵי הָעַמִּים, וְרֵאָה כִּמָּה שֶׁחֲבִיבִים לֵהוֹיֹת זְהִירִים עכ"ל.

לג. בִּירוּשְׁלָמִי חֲגִיגָה (פ"ב ה"א) כָּתְבוּ שְׂאֲחֵר יִצְא לְתִרְבוֹת רָעָה, כִּי אָמוֹ, בְּעֵת שֶׁהִיא הִיְתָה מְעַבְרַת, הִרְחִיחַ טְרַפּוֹת כְּשֶׁעָבְרָה לְיַד בֵּית עֶבְרָה זָרָה (רֵאָה או"ו).

לד. בְּהִגָּהוֹת אֲשֶׁר"י (מס' ע"ז פ"ב) הוּא מְזַהֵר שְׁנֵשִׁים הַמִּינְיָנוֹת שִׁיְהִיוּ מֵאֵד זְהִירוֹת בְּמֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת ע"ש.

לה. עוֹד מוֹבֵן שֶׁזֶה שְׁגוּרָם שֶׁחֲבָר יֵאָכֵל דְּבַר אִסוּר, הוּא עוֹבֵר עַל לָאוּ מִפְּרָשׁ שֶׁל "וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל" (כְּמַבְאֵר בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת).

בְּפָרֵט הַיְלָדִים הַקְּטָנִים שֶׁהֵם בְּכָלֵל לֹא אֲשַׁמִּים, הֵם רַק מְחַכִּים שְׂאֵמָהוֹתֵיהֶם יִבְיֵאוּ לָהֶם אֲכָל וְיֵאָכְלוּ אוֹתָם, הֵם רַעֲבִים, וּבְסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר הֵן מֵאֲכִילוֹת אוֹתָם בְּאֲכָל

טמא רחמנא ליצלו, האם אין זו אכזריות? הרי זהו בדיוק הענין של "ולפני עור לא תתן מכשול".

לו. על כל פנים, מכל זה מספיק בכדי להבין עד כמה חמור האסור לתת לילד "סימילאק" או "דזשארס" וכמו כן כל יתר המאכלים שפחלקם יש ממש אסורי גבלות וטרפות וכדומה, שהם ממש אסורי דאורייתא, בחלקם ישנם רק האסור של בשול עכו"ם, חלב עכו"ם, שהם רק דרבנן, אבל אסור דרבנן אסור גם כן לתת לילדים כפי שכתוב לעיל.

ואפלו בפשהרופאים זועקים שזה חשוב לילד, אסור לתת לו זאת, רק אם שואלים שאלה אצל רב מכר ומסמך המכיר ויודע את הדברים, ומבין את חששות האסורים שבתוצרת זו.

לז. באמת לו רצינו להעתיק בענין זה מהספרים הקדושים, הרי שהניגר לא יספיק בכדי להכיל את כל זאת, אף בכל זאת אנו מכרחים לצנין לפחות את דבריו הבודעים כאש של הספר "מסלת ישירים" (פי"א), הוא כותב שם כף: "לכל מי שיש עוד חתיכת מח בראשו, שהוא חושב, שמאכל אסור הוא בדיוק כאלו היה דבר מרעל שהוא סכנה לאכילה, האם במצב כזה היה האדם לוקח על עצמו את הסכון ואוכל? כשיש לאדם ספק כזה והיה אוכל הוא היה נחשב לשוטה, כי לאכל את המאכל המרעל הוא בכל זאת יכול להרעיל את נפשו ולהסתלק מן העולם.

אותו דבר הוא גם אצל מאכלות אסורות, שם הרי זה סם של הנפש, אז איך יתכן שיוכלו לאחז זאת בקלות, ולהכניס זאת לפה, אפילו כשמדבר רק בספק אסור, בדיוק כפי שהוא לא היה מכניס לפיו אכל שהיה ספק אם הוא מרעל.

לח. רבינו יונה כותב (ריש ברכות), שספק אסור הוא חמור בהרבה מאסור ודאי, כי על זה אין חרטה, כי מרגיעים את עצמם שזה בודאי כן פשר.

לט. עתה אחים ואחיות יקרים, חשבו לעצמכם מי הוא זה אשר יעז בנפשו לשחק עם ילדיו הקטנים? כמה פח ועמל נותנים לענין זה, ולענין החנוף של זה, כמה דמעות יהודים שופכים הורים בכדי שיזכו בסופו של דבר לנחת יהודית, ושיזכו להקים דורות ישירים, ולבסוף ההורים בעצמם המפטמים את הילדים בסם רחמנא ליצלו.

כמה צריכות הידים לרעד על כך שהכניסו לפה של הילדים שלהם אפלו ספק אסור, חס ושלום, האם יתכן שיהודים שיש להם הרגשה יהודית, שיעשו כדבר הזה, לעשות מבלי לשאל מורה הוראה צדיק שאפשר לסמוך עליו, שהוא כמו רופא בעניני נשמה, האם זה באמת אינו סם לילדים, חס ושלום? בואו כבר פלנו נזרק מיד מן הבית את כל סם הנפש, בין למבגרים ובין לילדים קטנים.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

פָּרָק י"ג

דִּינֵי מִקְצָה וְטִלְטוּלִים

א. כל אוכלין הראויין לאכילת אדם מתר לטלטל בַּשַּׁבָּת אֶפְלוּ שְׁלֵא לְצַרְךָ כָּלֵל (סימן ש"ח סעיף ד). וְאֶפְלוּ עוֹמְדִין לְהוֹלִיכֵן לְסַחֲרָה לְמָקוֹם אַחַר (שולחן ערוך הגר"ז סימן ש"י אות ב' ומשנה ברורה שם), אֲבָל מֵאֲכָל בְּהֵמָה חֵיָה וְעוֹף אָסוּר שְׁלֵא לְצַרְךָ כָּלֵל (פרי מגדים ש"ח א"א סק"י).

ב. בְּסֹדֵר הַעֲבֵרַת עֲצָמוֹת וּפְרוּרִין מֵעַל הַשְּׁלֶחָן יִנְהַגוּ כִּכָּה: פְּרוּרִין וְעֲצָמוֹת וְקִלְפֵי פֵרוֹת הָרְאוּיוֹת לְמֵאֲכָל בְּהֵמָה מִתָּר לְהַעֲבִיר בַּיָּדִים, וְאִם אֵין רְאוּיִין לְבְהֵמָה כְּגוֹן קִלְפֵי אֲגוּזִים וְקִלְפֵי בֵיצִים אָסוּרִין בְּטִלְטוּל בֵּין בְּיָדוֹ בֵּין עַל יָדֵי דָבָר אַחַר שֶׁבִידוֹ כְּגוֹן סָכִין אֲלֵא מִנְעֵר אֶת הַטְּבָלָא אוֹ הַמֶּפֶה וְנוֹפְלוֹת מֵאֲלִיָּהוּ, וְצִרְיָה לְנִעֲרוֹ בְּמָקוֹם הַמְּכַשֵּׁר כֹּל הַקְּרוֹב לְהַשְׁלֶחָן, וְאִם יֵשׁ פֶּת עַל הַמֶּפֶה אוֹ הַקְּעָרָה מִתָּר לְטִלְטֵל עַד מָקוֹם שְׂרוּצָה דְּהַקְּלָפוֹת בְּטִלְוֹת לְפַת (קצוה"ש סימן קי"א אות ד' על פי שולחן ערוך הגר"ז ואחרונים).

וְהַמְדַּקְדֵּק מְנִיחַ קֶצֶת בְּשָׂר עַל הָעֵצִים דְּאֵז אֵין שׁוּם פְּקָפוּק (עיין משנה ברורה סעיף קטן קי"ד בשם המאירי).

ג. מֵאֲכָל שְׂאִינֵו רְאוּי אֲלֵא לְחֵיָה וְעוֹף הַמְּצוּיִים מִתָּרִים בְּטִלְטוּל אֶף לְמִי שְׂאִין לוֹ חֵיָה אוֹ עוֹף, וּפְרוּשׁ מְצוּיִים הֵינּוּ שְׂדֵרָךְ סִתָּם בְּנֵי אָדָם לְגַדְלָם וּרְגִילִין בְּכָהּ, וְאִם אֵינּוּ רְאוּי אֲלֵא לְחֵיָה וְעוֹף שְׂאִין מְצוּיִין אֵז דּוֹקָא אִם יֵשׁ לוֹ מְאוּתוֹ מִיֵּן חֵיָה וְעוֹף מִתָּר לְטִלְטֵלוֹ (שם אות ה).

ד. אֶף עַל גַּב דְּאוֹכְלִין שְׂרִי לְטִלְטֵל שְׁלֵא לְצַרְךָ כָּלֵל אֲבָל מִינֵי בְשָׂמִים הָעוֹמְדִין לְהַרְיֵחַ אָסוּר לְטִלְטֵל שְׁלֵא לְצַרְךָ כָּלֵל וְדִינָן כְּכִלֵּי שְׂמָלָא כְּתוּב לְהִתָּר (שם בבדה"ש אות כ"ב).

ה. מִצּוֹת מְצוּהָ שֶׁהַכֵּיִן לְסֹדֵר אָסוּר לְטִלְטֵל בְּשַׁבָּת לְפָנֵי פְּסַח (פרי מגדים סימן ש"ח א"א סק"י, וגם בסימן תמ"ד א"א סק"א, וספר דבר משה מהד"ת סימן צ"ח אות מ, ובספר יטב פנים בשם הפרי חדש, ועוד עיין שו"מ מהד"ת ח"ב סוף סימן ע"ז, הג מהרש"ק תמ"ד ג' ותע"א א, מעדנ"ש קי"ג יא, ובא"א בוטשאטש סימן ש"ח).

ו. דָּבַר שְׂאִין אֶסּוּר לְאָכְלוּ רַק שֵׁשׁ נְהַגּוּ כֵּן מִתֵּר בְּטִלְטוּל (אליהו רבה תמ"ד ג, שבה"ש מלאכת זורע, מהרש"ק שם).

ז. מֵאֲכָל הָאֶסּוּר גַּם בְּהִנָּאָה אֶפְלוּ רַק בְּיוֹמוֹ כְּמוֹ טָבֵל אוֹ נוֹלֵד דֵּינוּ כְּמִקְצָה מִחֲמַת גּוֹפוֹ וְאֶסּוּר בְּטִלְטוּל אֶפְלוּ לְצַרְךָ גּוֹפוֹ וּמְקוֹמוֹ (פרי מגדים מש"ז ש"ח סעיף קטן כ"ה, הגר"ז ש"ח ט).

ח. מֵאֲכָל הָאֶסּוּר רַק בְּאֲכִילָה אִם נָכְרִי אוֹ פֶּלֶב מְצוּי בְּמִקּוּם, וְגַם רְאוּי לָהֶם כְּגוֹן סֵתָם יֵינָם, אוֹ בִשָּׁר טְרֵפָה מְבֻשָּׁל (לעכו"ם) שְׂרִי לְטִלְטֵל (סימן דה"ח דיני מוקצה סימן א' אות ט, ותול"ש סימן צ"ט אות ב).

ט. בְּשָׂר חֵי אֶפְלוּ לֹא נִמְלַח עֲדִין שֶׁל מִין הָרֶךְ כְּגוֹן יוֹנָה וְכֵר אֲנֹזָא מִתֵּר לְטָלוּ (ש"ח סל"א), אֲבָל בִּשָּׂר בְּהֵמָה אֶסּוּר רַק בְּשַׁעַת הַדְּחָק שְׂרִי (כן הכריע במשנה ברורה שם בין פלוגתת הט"ז ומגן אברהם, עיין שם).

י. גִּרְעִינֵי פְלוּיְמַע"ן וְכֵן בְּכָל הַגִּרְעִינֵי שֵׁשׁ בְּתוֹכָן אֲכָל יֵשׁ לְהַקֵּל בְּטִלְטוּלָן (ביאור הלכה סימן ש"ח סעיף ל).

יא. גִּרְעִינֵי תַפּוּחִים וְאֲגָסִים גַּם כֵּן מִתֵּרִין בְּטִלְטוּל כִּיּוֹן שְׂרִיאוּיָן גַּם לְאָדָם וְנִאֲכָל לְפַעֲמִים עִם הַפְּרִי (ביאור הלכה שם).

יב. וְכָל שֶׁכֵּן שֵׁשׁ לְהַתִּיר עַל פִּי זֶה גִּרְעִינֵי עֲנָבִים (תולדות שמואל סימן צ"ט אות ג).
יג. וְכֵן גִּרְעִינֵי שְׂאָר פְּרוֹת אִם רְאוּיִן עַל כָּל פְּנִים לְמֵאֲכָל בְּהֵמָה שְׂרִי לְטִלְטָן (ביאור הלכה שם).

יד. כָּל דָּבַר מְטֻנֵּף בְּבֵית אוֹ בְּחֵצֵר לְפָנֵי הַבַּיִת אוֹ אֲצֵל הַבַּיִת שִׂיּוּצָא וְנִכְנָס לְתוֹכָהּ תְּדִיר שְׂמִקְפִּידִין עָלָיו שְׂלֵא יִהְיֶה בּוֹ טְנוּף מִתֵּר לְהוֹצִיאָם לְאֲשֻׁפָּה אוֹ בֵּית הַכֶּסֶא בִּידֵיו (שולחן ערוך הגר"ז ש"ח, ע"ב).

יז. בְּא"ל שִׁילְע"ן (שְׁחוֹק הַפְּדוּיָר) לְעֲנִין קִטְנִים וְקִטְנוֹת כְּכֹר נִתְפַּשֵּׁט שְׂלֵא לְמַחֹת (כמו שכתב הרמ"א בסימן ש"ח סעיף מ"ה, ורש"ל בים של שלמה סימן ל"ז, ובשולחן ערוך הגר"ז אות פ"ג, ובט"ז סימן תקי"ח ס"ב, ומגן אברהם שם, וקצוה"ש סימן ק"י י) מִכָּל מְקוּם חָס וְשְׁלוֹם שְׂיִקְלוּ בָּהּ גְדוּלִים לְשְׁחוֹק וְאֶפְלוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת (בט"ז שם בשם רש"ל דלגדולים מנהג רע הוא, ואם אישר חילי אבטליני, עכ"ל, וכעין זה במחצית השקל סימן ש"ח בשם רש"ל, עיין שם, ובבית יוסף ש"ח בשם ירושלמי פ"ב דתענית דטור שמעון יש אומרים שחרב על שהיו משחקין בכדור, וכן הוא במדרש רבה איכה פ"ב).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מעלתו של הצדיק

ויקרא דף יד ע"ב ודף טו, ב

רבי יוסי אָמר, (ישעיה נד) כִּי מִי נִחַ
זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֶבֶר מִי נִחַ.
הַפְּסוּק הַזֶּה קָשָׁה, כְּתוּב (בראשית
ז) וּמִי הַמְּבֹל הָיוּ עַל הָאָרֶץ, וְכָתוּב
(שם ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי
הַמְּבֹל. כְּתוּב מִי הַמְּבֹל, וְלֹא מִי נִחַ,
וְכֵן כְּתוּב כִּימֵי נִחַ זֹאת לִי. זֹאת לִי?
הִם לִי הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת!

אֲלֵא כֵן שְׁנִינוּ, כְּשֶׁצְּדִיקִים
מִתְּרַבִּים בְּעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׂמַח וּמְשִׁתַּבַּח בָּהֶם. שְׁנִינוּ,
כְּשֶׁשְׂרׁוֹי צְדִיק בְּעוֹלָם וְנִמְצָא בוֹ,
כְּבִיכּוֹל הוּא מְטִיל שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְכֵן
הַעוֹלָם מִתְּבַרַךְ בְּגִלּוֹ, וּמְטִיל שְׁלוֹם
בְּכַמְלִיא שֶׁל מַעְלָה. מִנֵּיִן לָנוּ? שְׁכָתוּב
(ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֶק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

שְׁנִינוּ, בְּזַמַּן שֶׁצְּדִיק שְׂרׁוֹי בְּעוֹלָם,
הַדִּינִים לֹא מִתְּעוֹרְרִים וְלֹא שׁוֹלְטִים
בְּעוֹלָם, מְשׁוּם שְׁאוֹתוֹ אִישׁ צְדִיק הוּא
אוֹת בְּעוֹלָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה
בְּכַבּוֹדוֹ, וְהַעוֹלָם מִתְּקִים בְּשִׁבְלוֹ וכו'.

שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּזַמַּן שֶׁבָּנִי
הַעוֹלָם נִמְצָאִים רְשָׁעִים לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נִחַ
זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֶבֶר מִי נִחַ.
הַי קָרָא קְשִׁיא, כְּתִיב (בראשית ז) וּמִי
הַמְּבֹל הָיוּ עַל הָאָרֶץ. וְכִתִּיב (בראשית
ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי
הַמְּבֹל. מִי הַמְּבֹל כְּתִיב, וְלֹא מִי נִחַ,
וְהֵכָא כְּתִיב כִּי מִי נִחַ זֹאת לִי. זֹאת לִי,
הִם לִי מִיבְעֵי לִיָּה.

אֲלֵא הֵכִי תֵּאֲמָר, כִּד זְכָאִין סְגִיאוּ
בְּעֵלְמָא, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא חֲדִי
וּמְשִׁתַּבַּח בְּהוּ. דְּתִנּוּן כִּד שְׁאֲרֵי זְכָאָה
בְּעֵלְמָא, וְאֲשִׁתְּכַח בִּיָּה, כְּבִיכּוֹל אֲטִיל
שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, וְכֵן עֵלְמָא מִתְּבַרַכָּא
בְּגִינִיָּה, וְאֲטִיל שְׁלָמָא בְּכַמְלִיא שֶׁל
מַעְלָה. מִנָּא לָן. דְּכְתִיב, (ישעיה כז) אוֹ
יַחֲזֶק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם
יַעֲשֶׂה לִי.

תֵּאֲמָר בְּזַמַּן דְּזְכָאָה שְׁאֲרֵי
בְּעֵלְמָא, דִּינִין לֹא מִתְּעוֹרְרִין, וְלֹא
שְׁלָטִין בְּעֵלְמָא, מְשׁוּם דְּהוּא בַר
נִשׁ זְכָאָה הוּא אוֹת בְּעֵלְמָא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּעֵי בִּיקְרִיָּה, וְעֵלְמָא
מִתְּקִים בְּגִינִיָּה וכו'.

תֵּנִיָּא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּזַמַּן דְּבָנִי
עֵלְמָא אֲשִׁתְּכַחוּ חֲיִבִין קָמִי קְדָשָׁא

זהר
השבת

ברוך הוא, ההוא זכאה דאשתכח בעלמא, (בעי) קדשא ברוך הוא אשתעי בהדיה, בגין דיבעי רחמין על עלמא, ויתפייס בהדיהו. מה עבד קדשא ברוך הוא, אשתעי בהדיה על אינון חייבי עלמא. אמר ליה לאוטבא ליה בלחודוי, ולשיצאה לכלהו. מה ארחיה דההוא בר נש זכאה. שביק דידיה, ונסיב לדכולי עלמא בדיל דיתפייס קדשא ברוך הוא בהדיהו.

מנא לן. ממשה. דאמר ליה קדשא ברוך הוא, חבו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו' תו אמר ליה, הָרַף מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְגו', בהאי שעתא אמר משה אי בגין יקרא דידי ישתצון ישראל מעלמא, טב לי מותא, ולא יימרון דשביקנא האי דכולי עלמא, בגין יקרא דילי. מיד ויחל משה את פני יי' אלהיו. ואושיט גרמיה למיתה בכמה אתרי בגיניהון דישראל, דכתוב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מסכרף וגו'. ותאנא, לא זז משה מתמון, עד דמחל קדשא ברוך הוא לישראל, הדא הוא דכתוב וינחם יי' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתוב (במדבר יד) ויאמר ה' סלחתי קדברך.

ואלו בנח כתיב, (בראשית ו) ויאמר אלהים לנח קחך כל בשר בא (דף ט"ו ע"א) לפני וגו'. אמר ליה נח, ולי מה את עבד. אמר ליה והקימותי את

ברוך הוא, אותו הצדיק שנמצא בעולם, (רוצה) הקדוש ברוך הוא מדבר עמו, כדי שייבקש רחמים על העולם ויתפייס עמו. מה עושה הקדוש ברוך הוא? מדבר עמו על אותם הרשעים של העולם. אומר לו להיטיב עמו לבדו ולהשמיד את כלם. מהי דרכו של אותו צדיק? עוזב את שלו ולוקח את של כל העולם כדי שיתפייס הקדוש ברוך הוא עמו.

מנין לנו? ממשה, שאמר לו הקדוש ברוך הוא, חטאו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו'. עוד אמר לו, הָרַף מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְגו'. באותה שעה אמר משה, אם בשביל כבודי ישמדו ישראל מן העולם - טוב לי מות, ולא יאמרו שעזבתי את זה של כל העולם בשביל כבודי. מיד - ויחל משה את פני ה' אלהיו. והושיט עצמו למיתה בכמה מקומות בשביל ישראל, שכתוב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מסכרף וגו'. ושנינו, לא זז משה משם עד שמחל הקדוש ברוך הוא לישראל. זהו שכתוב, וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתוב, (במדבר יד) ויאמר ה' סלחתי קדברך.

ואלו בנח כתוב, ויאמר אלהים לנח קחך כל בשר בא לפני וגו'. אמר לו נח, ולי מה אתה עושה? אמר לו, והקימותי את בריתי אתך וגו' עשה לך

תִּבַּת עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל
הָעוֹלָם, וַיִּרְדּוּ הַמַּיִם וְהֶאֱבִידוּ אֶת בְּנֵי
הָעוֹלָם. וּמִשׁוֹם כֹּף פְּתוּב מִי נַח. מִי נַח
וַדְּאִי, שְׁבוּ הֵם הִיוּ תְלוּיִים, שְׁלֹא בִקֵּשׁ
רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מַה שְׁפָתוֹב
(בראשית ט) וַיַּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה.
וַיַּחַל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (במדבר ל) לֹא יַחַל
דְּבָרוֹ, שְׁנַעֲשֶׂה חֵל. אִישׁ הָאֲדָמָה,
שֶׁבִגְלָלוֹ הִשְׁמָדוּ בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי לֹא
בִקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים. דְּבָר אַחֵר אִישׁ
הָאֲדָמָה - שֶׁבִשְׁבִּילוֹ הִתְקַיְּמָה לְאַחֵר
שֶׁהִשְׁמָדוּ הָרֵאשׁוֹנִים, שְׁפָתוֹב לֹא
אֶסֶף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעֶבֶר
הָאֲדָם וְגו'.

שְׁנֵינּוּ, הֵם נִקְרְאוּ מִי נַח, שֶׁהוּא גֶרֶם
שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֹאת
לִי, מַה זֶה אוֹמֵר? אֲלֹא אָמַר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, מִי נַח גָּרְמוֹ לִי שְׁאֲגֵלָה
זֹאת בְּעוֹלָם, שְׁפָתוֹב וְאֲנִי "זֹאת"
בְּרִיתִי אוֹתָם. "זֹאת" אוֹת הַבְּרִית וְגו'.

אֶת קִשְׁתִּי נִתְתִּי בְּעֵנּוֹ, כְּלוֹמַר אֵין מִי
שֶׁמִּשְׁגִּיחַ אֲלֵא לְכַבֹּד שְׁמִי שְׁרַמּוֹז
בְּזֹאת. וּמִי גֶרֶם לוֹ? מִי נַח.

מִכָּאן סִימְנָא לְחִסְדָּא שְׁלֵא
מִתְגַּלְגַּל הַקְּשֶׁת הַזֶּה בְּיַמֵּינוּ, וְלֹא צָרִיךְ
הָעוֹלָם בְּיַמֵּינוּ לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא?
אוֹתוֹ שֶׁמִּבְּקֵשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם
וְרֵאוי לְהִגֵּן עֲלָיו, כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי, שְׁלֹא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיַמֵּינוּ אֶת
הָאוֹת הַזֹּאת, שֶׁהָרִי הוּא הִיָּה אוֹת
סִימְוֹ בְּעוֹלָם.

בְּרִיתִי אִתְּךָ וְגו' עֲשֵׂה לָךְ תִּיבַת עֲצֵי
גֹפֶר. וְלֹא בְּעֵא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא,
וּנְחִיתוּ מֵיָא, וְאוֹבִידוּ בְּנֵי עֲלָמָא, וּבִגִּין
כֹּף מִי נַח פְּתִיב. מִי נַח וַדְּאִי, דְּבִיָּה הוּוּ
תְלִיין, דְּלֹא בְּעֵא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאִי דְכִתִּיב,
(בראשית ט) וַיַּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה.
וַיַּחַל: כְּמָה דְאִתְּ אָמַר, (במדבר ל)
לֹא יַחַל דְּבָרוֹ, דְאִתְּעִבִיד חוּל. אִישׁ
הָאֲדָמָה, דְּבִגִּינֵיהּ אֲשִׁתְּצִיאוּ בְּנֵי
עֲלָמָא, דְּלֹא בְּעֵא רַחֲמֵי עֲלֵיהּוּ.
דְּבָר אַחֵר אִישׁ הָאֲדָמָה, דְּבִגִּינֵיהּ
אִתְּקַיְּמַת לְבִתָּר דְאֲשִׁתְּצִיאוּ
קְדָמָא, דְכִתִּיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד
אֶת הָאֲדָמָה בְּעֶבֶר הָאֲדָם וְגו'.

תֵּאנָא מִי נַח אֶקְרוּן, דְּהוּא גֶרֶם
דְאֶקְרוּן עַל שְׁמֵיהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
זֹאת לִי מֵאִי קָא מֵיירִי. אֲלֹא אָמַר
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִי נַח גָּרְמוֹ לִי,
דְאֶגְלִי זֹאת בְּעֲלָמָא. דְכִתִּיב וְאֲנִי
זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם. זֹאת אוֹת הַבְּרִית
וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי נִתְתִּי בְּעֵנּוֹ. כְּלוֹמַר
לִית מָאן דְאֲשַׁגַּח אֲלֵא לִיקְרָא דְשְׁמִי
דְרַמִּיזָא בְּזֹאת. וּמֵאן גֶרֶם לִיָּה, מִי נַח.

מִכָּאן סִימְנָא לְחִסְדָּא זְכָאָה,
דְּלֹא אִתְּגַלְיָא הָאִי קִשְׁתִּי בְיוֹמוֹי, וְלֹא
אֲצִטְרִיךְ עֲלָמָא בְיוֹמוֹי לְהָאִי (זֹאת)
אוֹת. וּמֵאן אִיָּהוּ. הֵהוּא דְבַעֲי רַחֲמֵי
עַל עֲלָמָא, וְאִתְּחַזִּי לְאַגְנָא עֲלוּי. כְּגוֹן
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּלֹא אֲצִטְרִיךְ
עֲלָמָא בְיוֹמוֹי לְהָאִי אוֹת, דְּהָא הוּא
אוֹת סִימְנָא בְּעֲלָמָא הָוָה.

דְּלֹא הָוּה גְּזֵרָה דְּאַתְגָּזֵר עַל
עֲלֵמָא לְעֵילָא, דְּלֹא מְבִטֵּל לָהּ. וְהֵיִינוּ
דְּכַתְּיב, (שְׁמוּאֵל ב' כג) מוֹשֵׁל בְּאַדָּם,
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאַדָּם. וּמִי
מוֹשֵׁל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּבִיכּוּל.
צְדִיק. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזִיר,
וְאִיהוּ מְבִטֵּל.

כְּגוֹן רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּיוֹמָא
חַד הָוּה יְתִיב אַבְבָּא דְּתַרְעָא (נ"א
דְּמַעְרְתָּא) דְּלוּד, זְקַף עֵינוּי, חֲזָא
שְׁמַשָּׁא דְנַהִיר, וְאַסְתִּים נַהוּרָא
ג' זְמַנֵּי, אֲדַהֲכִי אֶתְחַשֵּׁן נַהוּרָא,
וְאַתְחַזֵּי בִיהּ בְּשַׁמְשָׁא אוֹכְמָא
וִירוֹקָא. אֲמַר לִיהּ לְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ,
תָּא אֲבַתְרָאי בְּרִי, וְנַחֲמִי דְהָא וְדָאי
גְזֵרָה אֶתְגָּזֵר לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעֵי לְאוּדְעָא לִי, דְּדוּדָאי תְּלַתִּין
יוֹמִין תְּלִיא הֵהוּא מְלֵתָא דְּאַתְגָּזֵר
לְעֵילָא. וְלֹא עֵבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
עַד דְּאוּדְעִיָּה לְצַדִּיקָיָא, הֲדָא הוּא
דְּכַתְּיב, (עֵמוּס ג') כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יְי'
אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם גְּלַה סוּדוֹ אֶל
עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים.

עַד דְּהוּוּ אַזְלִי עָאלוּ בַּהּ הוּא
כְּרַם. חֲמֵו חַד חוּיָא דְּהוּוּ אֶתִּי,
וּפּוּמִיָּה פְּתִיחָא (נ"א וְהוּוּ לַחִישׁ
בְּלִישְׁנִיָּה), וּמְלַהֲטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא.
אֶשְׁתַּנִּיק רַבֵּי שְׁמַעוֹן, וְקַטְפֵּר יְדוּי
בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא, שְׂכִיף חוּיָא, מְאִיף
פּוּמִיָּה, וְחַמָּא לִישְׁנִיָּה מְרַחֲשִׁשׁ. אֲמַר
לִיהּ חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאִימָא לְהֵהוּא
חוּיָא עֲלָאָה, דְּהָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאי בְּעֲלֵמָא שְׂכִיחַ. עֵיילִיהּ לְרִישִׁיָּה

שְׁלֹא הֵיְתָה גְזֵרָה שְׁנַגְזָרָה עַל
הָעוֹלָם לְמַעְלָה שְׁלֹא מְבִטֵּל אוֹתָהּ,
וְהֵיִנוּ מֵה שְׁכַתּוּב (שְׁמוּאֵל ב' כג) מוֹשֵׁל
בְּאַדָּם. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל
בְּאַדָּם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
כְּבִיכּוּל? צְדִיק. שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר, וְהוּא מְבִטֵּל.

כְּמוֹ רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁיֹם
אֶחָד הָיָה יוֹשֵׁב עַל הַדֶּלֶת שֶׁל שַׁעַר
(מְעַרְת) לוּד, הָרִים עֵינָיו וְרָאָה שְׁהַשְּׁמַשׁ
מְאִירָה, וְהִסְתִּירָה אוּרָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.
בֵּינְתֵימָן נַחֲשׁוּן הָאוּר, וְנִרְאָה בְּשַׁמְשׁ
שְׁחַר וִירָק. אֲמַר לוֹ לְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנּוּ,
בֵּא אַחֲרַי בְּנִי, וְנִרְאָה שְׁהָרִי וְדָאי
נַגְזָרָה גְזֵרָה לְמַעְלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא רֹצֵה לְהוֹדִיעַ לִי, שְׁוֹדָאי שְׁלֹשִׁים
יוֹם תְּלִי אוֹתוֹ הַדְּבַר שְׁנַגְזָר לְמַעְלָה,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה עַד
שְׁמוּדִיעַ לְצַדִּיקִים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (עֵמוּס
ג') כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם
גְּלַה סוּדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים.

עַד שְׁהָיוּ הוֹלְכִים, נִכְנְסוּ לְאוֹתוֹ
כְּרַם. רָאוּ נַחֲשׁ אֶחָד שְׁהָיָה בֵּא,
וּכְיוֹן פְּתוּחָה, (וְהָיָה לוֹחֵשׁ בְּלִשְׁוֹנוֹ) וְלוֹהֵט
בְּאַרְצָא בְּעַפְרָא. נַעַר בַּגְדָּיו רַבֵּי שְׁמַעוֹן
וְהִפָּה יְדוֹ בְּרֹאשׁ הַנַּחֲשׁ, שְׂכָף הַנַּחֲשׁ,
הַנְּמִיף אֶת פִּיּוֹ וְרָאָה לְשׁוֹנוֹ רוֹחֶשֶׁת.
אֲמַר לוֹ: נַחֲשׁ נַחֲשׁ, לָךְ וְאֲמַר לְאוֹתוֹ
הַנַּחֲשׁ הַעֲלִיּוֹן שְׁהָרִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאי מְצִי בְּעוֹלָם. הַכְּנִיס אֶת רֹאשׁוֹ
לְנֶקֶב שֶׁל עֶפֶר אֶחָד, וְאֲמַר: גּוֹזֵר אֲנִי,
הַמְשַׁךְ סִיפּוּרֵי הַזּוֹהַר בַּעֲמוּד ל

בְּדַרְפֵי הַזֹּהַר

וְעַכְשָׁיו הַתְּכֵנִית שְׁלִי הוּא כְּדִלְהֶלֶן שְׁלִכְבוּד יוֹמָא דְהִילּוּלָא, שְׂדִפְסוּ אֶת כָּל הַסֵּט מֵתוֹק מְדַבֵּשׁ בְּכַרְיָכָה קָלָה שְׂיוּזִיל אֶת הוֹצָאוֹת הַדְּפוּס כְּדֵי לְזַכּוֹת שְׁכָל עִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה וְיִלְמְדוּ בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ עִם הַפְּרוּשׁ הַנִּפְלָא מֵתוֹק מְדַבֵּשׁ וּבְלֵי נֶדֶר אָנִי מוֹכֵן לְקִנּוֹת 300 סְטִים הַרְאִשׁוֹנִים כְּדֵי לְזַכּוֹת אֶת עִם יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי הַמְּשִׁיחַ כְּבָר מַחְכָּה עָלֵינוּ, וּבִפְרָט הַשְּׁנָה בְּשַׁנַּת תַּשַּׁע"א שֶׁהִיא שְׁנַת הַגְּאוּלָּה [וְעַתָּה צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשַׁע – "וְעַתָּה צָרָה" גִּמְטְרִיָּה תַשַּׁע"א 771, וְכֵן גִּמְטְרִיָּה בִּיאַת מְשִׁיחַ] מְכַרְחִים אָנוּ לְעִשׂוֹת דְּבַר נִפְלָא לְהַצִּיל עִם יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ הַרְמָח"ל וְהַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ וּר' חַיִּים וַיִּטְאַל הַקְּדוֹשׁ וְהַרְש"ש הַקְּדוֹשׁ זְכוּתָם יִגְן עָלֵינוּ שְׂרַק בְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ נִגְאַל בְּרַחֲמִים, וְגַם לְפִי דְבַרֵי הַרְמַב"ם שְׂרַק עַל יְדֵי תְּשׁוּבָה יִגְאַלוּ וְאִם לֹא חַס וְחִלְיָה מַעֲמִיד עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ קָשָׁה כְּהַמּוֹן, אֲבָל כְּבָר חֲדָשׁ לָנוּ רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי אֶת הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ שְׁכָל הַהוֹגָה בּוֹ חוּזֵר בְּתְּשׁוּבָה מִיָּד, וְלֹא צָרִיךְ לֹא יִסּוּרִים וְלֹא גְזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת רַחֲמָנָא לְיַצְלֵן, וְכָל מִי שֵׁישׁ לוֹ שְׁכָל מִיָּד יִכְנַס לְתַבַּת נַח.

וְכַלְנוּ צְרִיכִים אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא לְהַתְעוֹרֵר לְקִנּוֹת הַרְבֵּה סְטִים לְהוֹזִיל אֶת מַחִיר הַהַדְּפָסָה שְׁלֹא יִהְיֶה בֵּית בִּישְׂרָאֵל בְּלֵי זֶהַר הַקְּדוֹשׁ, וְלִהְיוֹת אֶת רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי אֲצֵל כָּל יְהוּדֵי כִּי עַל יְדֵי אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא מַעוֹרְרִים אֶת הַהַשְׁפָּעוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרַשְׁתָּ לָךְ לְךָ: (דף ע"ז:). וְזֶהוּ תַרְגוּם הַזֹּהַר: וּבְשַׁעָה שֵׁיצֵאוּ מֵהַ כְּתוּב? לְלַכְתָּ אַרְצָה כְּנַעַן.

ב. וּבְשַׁעָתָא דְנִפְקוּ מֵהַ כְּתִיב לְלַכְתָּ אַרְצָה כְּנַעַן. דְרַעוּתָא דְלִהוֹן הוּא לְמִיָּהָר חַמּוֹן. מִכָּאן אֲוִלְיָפְנָא כָּל מָאן דְאַתְעֵר לְאַתְדַּכְּאָה מְסִייעִין לֵיה. תָּא חוּזֵי, דְהִכִּי הוּא דְכִיּוֹן דְכְּתִיב לְלַכְתָּ אַרְצָה כְּנַעַן מִיָּד וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם לָךְ לָךְ, וְעַד דְאִיהוּ לֹא אֲתַעֵר בְּקַדְמִיתָא לֹא כְּתִיב לָךְ לָךְ.

שְׂרָצוֹנִים הִיָּה לְלַכֵּת לְשֵׁם. מִכָּאן לְמַדְנוּ, כָּל מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר לְהִטָּהֵר, מְסִיעִים אוֹתוֹ. בֵּא רְאֵה שֶׁכֶּף הוּא, שֶׁכִּיּוֹן שֶׁכְּתוּב לְלַכֵּת אֶרְצָה כְּנַעַן, מִיַּד – "וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ". וְעַד שֶׁהוּא הִתְעוֹרֵר בְּתַחֲלָה, לֹא כָּתוּב לְךָ לְךָ.

בֵּא רְאֵה, הַדָּבָר שֶׁלְמַעֲלָה לֹא מִתְעוֹרֵר עַד שֶׁמִּתְעוֹרֵר לְמַטָּה בְּרֵאשׁוֹנָה עַל מֵה שִׁישְׂרָה עָלָיו אוֹתוֹ שֶׁלְמַעֲלָה. וְסוּד הַדָּבָר - הָאוֹר הַשְּׁחֹר אֵינוֹ נֶאֱחָז בְּאוֹר הַלְּבָן עַד שֶׁהִיא מִתְעוֹרֶרֶת בְּרֵאשׁוֹנָה. כִּיּוֹן שֶׁהִיא מִתְעוֹרֶרֶת בְּרֵאשׁוֹנָה, מִיַּד שׁוֹרָה עָלֶיהָ הָאוֹר הַלְּבָן.

וְעַל זֶה כְּתוּב (שם פ"ג) אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לְךָ אֵל תַּחֲרַשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט אֵל, כְּדִי שְׁלֹא יִפְסַק הָאוֹר הַלְּבָן מִן הָעוֹלָם לְעוֹלָמִים. וְכֵן (ישעיהו ס"ב) "הַמְזַכְרִים אֶת ה' אֵל דְּמִי לְכֶם", כְּדִי לְעוֹרֵר לְמַטָּה בְּמֵה שֶׁתִּשְׂרָה הַהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁלְמַעֲלָה. וְכֵן כִּיּוֹן שֶׁמִּעִיר אָדָם הַתְעוֹרְרוֹת [טוֹבָה] בְּרֵאשׁוֹנָה, אִז מִתְעוֹרֶרֶת הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁלְמַעֲלָה. בֵּא רְאֵה, כִּיּוֹן שֶׁכְּתוּב וַיֵּצְאוּ אֶתֶם מֵאוֹר כְּשִׂדִּים וְגו', מִיַּד - וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם וְגו'.

כַּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְּיָא כַּפָּה אַנּוּן דְּמִזְמַנִּין לִיָּה

צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁכָּל דָּבָר טוֹב, וּבִפְרָט דָּבָר כֶּזֶה שֶׁכָּל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְלוּיָה בָּזֶה, יִשְׁנֵן הַרְבֵּה מְנִיעוֹת, אֲבָל עִם רְצוֹן חֲזַק יְכוּלִים לְעַבֵּר הַכֹּל, וְיְכוּלִים לְהַגִּיעַ לְכָל מֵה שְׂרוּצִים בְּאֵמֶת עִם סִייעָתָא דְשְׂמַיָּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (מקץ קצ"ה:) "דְּבִאֲרַחָא דְבְּעֵי בַר נֶשׁ לְמִיָּהךְ, בְּהֵוֹא אֲרַחָא מְדַבְּרִין לִיָּה מִמֶּשׁ, כַּד בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְּיָא, כַּפָּה אֵינוּן דְּמִסִּיעִין לִיָּה", וּפְרוּשׁ בְּמִתוֹק מְדַבֵּשׁ דְּבַדְרָךְ שְׂאָדָם רוּצָה לְלַכֵּת, בְּאוֹתוֹ הַדְּרָךְ מִמֶּשׁ

תָּא חֲזִי, מְלָה דְלַעֲלִיא לֹא אֲתַעַר עַד דְּאֲתַעַר לְתַתָּא בְּקַדְמִיתָא עַל מֵה דְתִשְׂרִי הֵיא דְלַעֲלִיא, וְרָזָא דְמְלָה, נְהוּרָא אוּכְמָא לֹא אֲתַאחִיד בְּנְהוּרָא חוּרָא עַד דְּאֵיָּה אֲתַעֲרִית בְּקַדְמִיתָא, כִּיּוֹן דְּאֵיָּה אֲתַעֲרִית בְּקַדְמִיתָא, מִיַּד נְהוּרָא חוּרָא שְׂרִיָּא עֲלָה. וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים פג) "אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לְךָ אֵל תַּחֲרַשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט אֵל". בְּגִין דְּלֹא יִתְפַּסֵּק נְהוּרָא חוּרָא מְעֻלְמָא לְעֻלְמִין. וְכֵן (ישעיהו ס"ב) "הַמְזַכְרִים אֶת ה' אֵל דְּמִי לְכֶם". בְּגִין לְאַתְעֲרָא לְתַתָּא בְּמֵה דְיִשְׂרִי אֲתַעֲרוּתָא דְלַעֲלִיא. וְכֵן כִּיּוֹן דְּאֲתַעַר בַּר נֶשׁ אֲתַעֲרוּתָא בְּקַדְמִיתָא כְּדִין אֲתַעַר אֲתַעֲרוּתָא דְלַעֲלִיא. תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּכְתִיב וַיֵּצְאוּ אֶתֶם מֵאוֹר כְּשִׂדִּים וְגו' מִיַּד "וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם" וְגו'.

מוליכין אותו, אדם הבא להטהר, כמה הם המסייעין אותו, שהשם יתברך שולח לו מלאכים קדושים ללוות אותו ולסייע בעדו.

ועוד כבר הבטיח השם יתברך על ידי ירמיהו הנביא (פרק ט"ו י"ט), "ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה", ופרש רש"י "ואם תוציא יקר מזולל" - אם תוציא אדם הגון מאדם רשע שתחזירנו למוטב. "כפי תהיה" - שאני גוזר גזרה ואתה מבטלה.

ולומדי הזוהר נקראים מזכי הרבים הכי גדולים בעולם שהם מטהרים נשמתם ונשמת כלל ישראל, ומצילים את עם ישראל מכל גזרות קשות ורעות ברוחניות ובגשמיות, בודאי כחם רב ועצום וברכתם עושה פרות ותפלתם נשמעת.

יהודים יקרים: עתה אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי מליון ערבים שפלים רוצים לחסל את חמש עשרה מליון היהודים, לכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

ואיתא במסכת ערובין (דף נ"ד עמוד א'): אמר ליה שמואל לרב יהודה, שיננא, פתח פומיך קרי, פתח פומיך תני, כי היכי דתתקים ביד ותוריך חיי, שנאמר כי חיים הם למצאייהם ולכל בשרו מרפא אל תקרי למצאייהם אלא למוצאייהם בפה, אמר ליה שמואל לרב יהודה שיננא חטף ואכול חטף ושתי, דעלמא דאזלינן מינייה כהלולא דמי, אמר ליה רב לרב המנונא בני אם יש לך, [כסף] היטב לך [תתענג] שאין בשאול תענוג ואין למות התמהמה, ואם תאמר אניח לבני חק בשאול מי יגיד לך, בני האדם דומים לעשבי השדה הללו נוצצין והללו נובלין.

ופרש רש"י שם: חטף אכול - אם יש לך ממון להנות עצמך, אל תמתין עד למחר שמה תמות ושוב אין לך הנאה: דעלמא דאזלינן מינייה - גרסינן: כהלולא דמי - היום ישנו ולמחר איננו, דומה לחפה שהולכת מהר: אם יש לך - ממון: ואין למות התמהמה - עכוב, כי פתאום האדם מת: חק

המשך בסוף עמוד ל

זוהר
השבת

המשך סיפורי הזוהר מעמוד כו

לְחַד נֹקְבָא דְעִפְרָא. אֲמַר גּוֹזֵר אֲנָא,
כְּשֵׁם דְתַתְּפָאָה אֶתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְעִפְרָא, כִּן עֲלָאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְתַהוּמָא רַבָּא.

רְחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד
דְהוּוּ מְצַלִּי שְׁמַעוֹן חַד קְלָא, פּוּטְקָרָא
דְקִיטְפָא עוּלוֹ לְאַתְרֵיכוֹ, קִטְפִירָא
דְבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאן בְּעֵלְמָא, דְהָא,
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְטִיל לוֹן. זַכָּאָה
אַנְתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְמֵאָרְבָּ בְּעֵי בִיקְרָן
עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא. בְּמִשָּׁה כְּתִיב (שְׁמוֹת
לב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וּגּוֹ', דְמִשְׁמַע דְאַחִיד
לִיה פְּרָגוּדָא, וְאַנְתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר,
וְקוּדְשָׁא בְרִין הוּא מְקַיִים. הוּא גּוֹזֵר,
וְאַנְתְּ מְבִטֵּל.

אַדְהֵכִי חֲמָא דְנְהִיר שְׁמִשָּׁא,
וְאַתְעֵבֵר הֵהוּא אוּכְמָא, אֲמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְדָאִי הָא עֵלְמָא אֶתְבָּסֵם,
עָאֵל לְבִיתִיה וְדָרֵשׁ, (תְּהִלִּים יא) כִּי
צְדִיק יִי' צְדָקוֹת אֶהְבֵּי יִשְׂרָאֵל יַחְזוּ כְּנִימוֹ.
מָאִי טַעְמָא כִּי צְדִיק יִי' צְדָקוֹת אֶהְבֵּי,
מִשׁוּם דְיִשְׂרָאֵל יַחְזוּ כְּנִימוֹ. מָאִי כְּנִימוֹ.
כְּנִימוֹ עֲלָאִין דְבְנֵי עֵלְמָא, בְּעוֹן לְמַבְעֵי
רְחִמֵי מַנְיָה, עַל כָּל מַה דְאַצְטְרִיכֵן.

כְּשֵׁם שְׁהִתְחַתּוֹן חֲזַר לְנִקְבַּ הָעֵפֶר, כִּן
הָעֲלִיוֹן יַחְזֹר לְנִקְבַּ תְּהוּם רַבָּה.

רְחֵשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שְׁהִי
מִתְפַּלְלִים, שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד: מְמַנֵּי
הַמְּנוֹת, הַכְּנָסוּ לְמִקְוֵיכֶם. הַמְּכּוֹת
שֶׁל הַמַּשְׁחִיתִים לֹא שׁוֹרוֹת בְּעוֹלָם,
שְׁהִרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּטֵל אוֹתָן.
אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁרַבּוּנְךָ רוּצָה
בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמִשָּׁה
כְּתוּב (שְׁמוֹת לב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וּגּוֹ',
שְׁמִשְׁמַע שְׁאַחַז אוֹתוֹ פְּרָגוּד, וְאַתְּ
רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְקַיִים. הוּא גּוֹזֵר, וְאַתְּ מְבִטֵּל.

בֵּין כִּן רָאָה שְׁהֵאִיר הַשְּׁמֵשׁ וְעֵבֵר
אוֹתוֹ הַשְּׁחוֹר. אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְדָאִי שְׁהָעוֹלָם הִתְבַּשֵּׂם. נִכְנַס לְבֵיתוֹ
וְדָרֵשׁ, (תְּהִלִּים יא) כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת
אֶהְבֵּי יִשְׂרָאֵל יַחְזוּ כְּנִימוֹ. מַה הַטַּעַם כִּי
צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֶהְבֵּי? מִשׁוּם שְׁיִשְׂרָאֵל
יַחְזוּ כְּנִימוֹ. מַה זֶה כְּנִימוֹ? הַכְּנִימוֹ
הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שְׁצָרִיכִים
לְבַקֵּשׁ רְחִמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מַה
שְׁצָרִיכִים.

המשך בדרכי הזוהר מעמוד כט

- מְזוֹן: מִי יִגִּיד לָךְ - אִם נִשְׂאָר בְּיָדֶם, שְׁמָא יֵאבְדוּהוּ: הִלְלוּ נוֹצְצִין - כְּלוּמַר
כְּשֶׁהֵן גְּדִלִין גְּדִילָה פְּרָנְסָתָן וְעוֹשְׂרָן עֲמָהוּן, וְאִינְךָ צְרִיךְ לְהִדְאָג עֲלֵיהוֹן: וְהִלְלוּ
נוֹבְלִין - מֵתִים, לְשׁוֹן וְהָעֵלָה נְבֵל.

וּכְבָּר אֲמַר הַנְּבִיא נְחוּם (פֶּרֶק ב' י') בַּזוּ כֶּסֶף בַּזוּ זָהָב וְאִין קִצָּה לְתַכּוּנָה כְּבֵד
מִכָּל כְּלֵי חֲמֻדָּה.

המשך יבא

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזמנים עם נערים

המסך מכתב

מהגאון הצדיק הקדוש בעל חפץ חיים זי"ע:

מעצתו שיעץ לאיש נבון לעוררו מה שיעשה בחיים חיותו בממונו לאחר מאה
ועשרים שנה לטובתו.

וזה לשונו הקדוש: והוא נחוץ מאד... שמחייב להתבונן לעשות סדר מה שיתנהגו
בנכסיו אחרי מלאות ימיו. כי למי אתה עמל?

והיינו שצריך האדם בעצמו בימי חייו להתחזק ולתקן הכל. ועצתי היעוזה,
אם כבודו היה שומע לי, שיתחלק נכסיו, וחלק אחד מזה יניח לעצמו לעשות בזה
דברים טובים, ולמנות על זה אנשים מפרסמים בישראל ל"א ונאמנים שיעשו
כפי רצונו בהעזבו, או שיעשה "קרן קיימת", והרוח ילך על דברים טובים. ובזכות
זה יאריך השם ימיו ויחזק את כחותיו ויגוב בשיבה טובה, ויצליחהו בכל מעשיו
ויזכה לראות בנחמת ציון וירושלם כחפצו וכחפץ אהבו נאמן הדורש טובתו...
העתק מספר פלא יועץ:

טובה לגבר כי יצוה את בניו ואת ביתו אחרי ושמרו דרוה' ה'... לכן זוהי דרוה'
ישרה, שבעודנו בבחירתו ובבריאות יכתב צוואתו ויצוה בכל תקף לקיים את אשר
מצאו כתוב... וכשמחלק נכסיו יטל לעצמו חלק בראש להיות קרן קיים בידי נאמן
והפרות ישלחו לו מעדנים לנפשו. זוהי דרוה' ישרה תפארת לעושיה ותפארת
לו מן האדם. וראוי לכל אדם לחוש ולקיים צואת הרב רבינו יהודה החסיד כי
הדברים עתיקים, ומי שיודעם ועובר על דבריו הרי זה מתחייב בנפשו, ושומע
לו שומר נפשו.

גדהמתי לראות איך שיש לכם קרוב ל 200 שעורים וכוכבי אור פן ירבו, זאת
אומרת שלא אלמן ישראל, יש ברוח השם להקדוש ברוח הוא חילים אמתיים
שמוכנים למסור נפשם ולעשות כל מה שאפשר לגאל את השכינה הקדושה,
ובזכות זה נזכה בקרוב שיתקיים דברי הרשב"י: "בזהר דא יפקון ביה מן גלותא
ברחמי", זאת אומרת שנזכה לזה בקרוב ממש בעזרת השם.

לכן כדי שיהיה לי קצת חלק בעדתכם הקדושה, אעתיק כמה ענינים בגדל

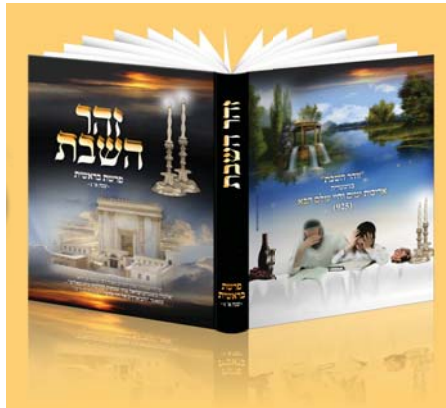
מַעֲלַת מִזְבֵּי הַרְבִּים לְשֹׁכֵר הַגָּדוֹל שֶׁהֵם זֹכִים, וְיֵהִי חֶלְקִי עִמָּכֶם.
 מְבֹאָר בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ: דְּהַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים לְהִרְאוֹת לַחֲבֵרוֹ דָּרָךְ הַיָּשָׁר,
 יבוא לַמְדַרְגַת מַלְאָךְ מִט"ט, שְׂאִין מְדַרְגָה מְשֻׁבַּחַת מִזֹּ.
**וּבְאֲבוֹת דְּרָבִי נֵתָן, וּמוֹרְנוּ הַרְבִּי יִצְחָק אֲבוּהֵב בְּעַל מְנוֹרַת הַמָּאוֹר, מַגְדוּלֵי חֲכָמֵי
 סְפָרְדֵי כְּתָב:** "דְּהַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִשְׁגִּיחַ עֲלָיו וְעַל בְּנָיו וְזֹכָה לְבָנִים
 צְדִיקִים".

וּבְסֵפֶר חֲסִידִים (סימן תר"ז): "הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים גַּם כְּשֶׁכָּבַר כָּלוּ שְׁנֵי חַיָּו הַקְּצוּבִים
 לוֹ, מֵאֲרִיכִין לוֹ שְׁנוֹתָיו עֲבוּר טוֹבַת דּוֹרוֹ".

בְּמִסְכַּת שְׁמֻחוֹת כְּתָב: "הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים מְבֹטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבָּא".
וְזֶה לְשׁוֹן הַטּוֹר בִּיּוֹרָה דְּעָה סִימָן רמ"ז: "וְיָמֵי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְלַמֵּד דֵּי מִפְּנֵי טְרִדַת
 הַזָּמַן, יִסְפִּיק לְאַחֲרִים הַלוֹמְדִים וְתַחֲשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ הוּא לוֹמֵד בְּעֶצְמוֹ".

וְעַיֵן בְּזֵהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשַׁת וַיְחִי, שֶׁכְּתֹב בְּעֵינָן שְׁתַּפּוֹת יִשְׁשָׁכָר וְזְבוּלוֹן, לְפִיכָּךְ
 הַקְּדִימוֹ זְבוּלוֹן לִישְׁשָׁכָר, עַל שֶׁהוֹצִיא לְחֻמוֹ מֵתוֹךְ פִּיּוֹ וְנִתְּנוּ לְפִיו שֶׁל זְבוּלוֹן. מִי
 שֶׁתּוֹמַךְ בְּבַעֲלֵי תוֹרָה נוֹטֵל בְּרָכוֹת מְלֻמְעָלָה וּמְלֻמְטָה וְזֹכָה לְשִׁתֵּי שְׁלֶחֶנוֹת, מֵה
 שְׂאִין זֹכָה לְזֶה אָדָם אַחֵר זוֹלָתוֹ, עַיֵן שָׁם. וְכָל שֶׁכֵּן בְּמִזְכֶּה אֶת הַרְבִּים, שֶׁעַל יְדֵי
 זְכוּי הַרְבִּים בָּאִים אֲלֵפִים מִיִּשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וּלְפִיכָּךְ זֹכָה עַל יְדֵי זֶה לְטַל
 כָּל בְּרָכוֹת שְׁלֻמְעָלָה וְשְׁלֻמְטָה וְכַנ"ל.

המשך בחוברת הבאה

המשך השבת והזוהר מעמוד ל

לְסַלְקָא לְעֵילָא, בְּשִׁפּוּרֵי דְעַטְרֵין שֶׁל שְׁבַעִים הַעֲטָרוֹת שֶׁהֵן הַחֲלָקִים
 שְׁבַעִין חוֹלְקֵין יְתִיר, וְסָבָא דְכָל סְבִין הַיְתָרִים, וְתִזְקֹן שֶׁל כָּל הַזְקֵנִים
 מֵתְעוֹרֵר. אֲתַעֵר.